

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ

Y

REDACCIÓ

CARRÉ NOU DE S. FRANCESC
num. 27, pis 2.^{on}
BARCELONA.

PERÍODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPAÑYA, 8 rals.

CUBA Y PUERTO RICO, 16.

ESTRANGER, 18.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

CASSAT AL VOL.

—Vol que l' hi porti, senyora?

—Se cambian talones? M' entraré
á que 'm posin talons y mitjas solas.

—Ditxós Nudo gordiano! vaya uns
exemples de donar á 'ls marits.

QUE DEU LOS GUART.

No venim á trobarlos armats de una *Campana* sino de una *Esquella*.

Ja veuen que som humils.

La missió que 'ns guia principalment es agradar-los y ferlos passar un bon rato, qu' en aquest temps en que hi ha més pá en l' imaginació y 'l desitj que á la post, ja es una gran cosa que sostè.

Pero no en vā empunyem l' *esquella*; ni en vā temim á la nostra disposició l' instrument més ruidós quan se tracta de fer uns *esquellots*.

Esquellots farém sempre que 'ns convinga, s' enten sense ficarnos en la política, ni en qüestions de *campanar*, que per això no está L' *Esquella de la*

Torratxa autorisada, ni tè desitj de incorre en aquell article de la nova llei de imprenta que diu que al periódich que sense poder s' ocupa de política, se l' hi clavará una multa que fins pot ser de mil pessetas, ó 's durá al seu director á la presó descontantli 10 ralets per dia, si no la paga.

Per lo tant, ab dir á vostés que á mí m' agrada molt la *llibertad*, y que las mil pessetas si no me las prenian pintadas, no podria pagarselas de cap més manera, quedo al corrent davant de tots y 'm considero autoritat, per no moure'm del camí recte.

De tots modos jo 'ls asseguro que ompliré l' número de la manera més amena que 'm siga possible, y que ja que no puch fer política, al menos tindré política ab los lectors y 'n tindré per vence la mèva situació.

Bastantas coses hi ha per criticar á Barcelona y

fora de Barcelona, y de mès á mès, lo camp de la literatura tréu sempre bona florida.

Ja u' veurán: jo siga com vulga m' enginyaré, y de tot lo que passa 'ls en faré dos quartos cada senmana.

EL NUDO GORDIANO A LA MODERNA.

Jo no sé si als últims del segle XIX ningú de vostés fora capás de rompre l' *nudo gordiano*, trobant-se en lo cas en que coloca en Sellés al protagonista del seu célebre drama, de la manera qu' ell ho fá.

Allò d' enviar la dona infiel á l' eternitat, y de anárse'n á la presó ab l' honra de la casa, no tothom té l' valor ó la desesperació necessària per intentarlo.

Lo cas es terrible, es árduo: no hi ha avocats que hi dongan consells, ni metges que curin las infidelitats de la dona ni 'ls disgustos que portan.

Pero mal per mal, casi val més tirar lo nús al carrer y que 'l desfassí qui vulga, que no trencarlo ab una pistola ó ab una espasa.

D. Eduardo es rich y té una dona guapa, preciosa.

A D.ª Emilia, que aixís s' anomena, se l' hi han ficit pardalets al cap, y un tal Arturo, qu' es un Tenorio modern que 's dedica exclusivament a las casadas, ab les sevàs tretas y manys l' hi ha caigut al ull.

Vá començar ab guinyos y miradetas, vá seguir ab paraules doloses y ha acabat entrant a casa d' ella en les horas en que 'l marit es fora.

Per fondo que 's fassa 'l foch vè que 'l sum respira: lo sum d' aquest amor il·licit un dia fà estornudar a D. Eduardo; vull dir que per una coincidència s' adona de lo que passa, y dominantse y posantse sobre si, s' entera, sense donar a comprender res, de l' hora en que podrà trobar reunits als dos colonets que se l' hi menjan las bessas.

D. Eduardo acompañat de dos camàlichs se presenta a casa sèva a l' hora convinguda qu' era molt desacostumada. La criada al obrirli la porta 's torna groga com la cera; y ell tras, tras, tras, tot decidit cap al quartó de la senyora. Los dos camàlichs lo segueixen.

La troba sola; pero una mirada l' hi basta per descubrir acurruçat en l' àngul més ocell que forma una calaixera al Tenorio del sige de las llums, que ja no es com lo Tenorio de la comèdia que s' obria pas ab l' espasa a la mà: lo Tenorio de avuy en dia, quan se veu perdut s' amaga.

D. Eduardo s' crusa de brassos. A la dona infiel l' hi cau la cara de vergonya: lo xitxaretlo Arturo no sab lo que l' hi passa.

—Emilia, diu lo marit, ab una calma més freda que un terrós de glàs, no vull, ni necessito explicacions.

—Pero... fà l' espasa, tartamudejant com qui busca una disculpa.

—No vull, ni necessito explicacions, he dit, repeteix lo marit: hi près la mèva resolució, y venen ab mí aquests dos *honrats* camàlichs disposats a cumplirla.

—Quin afroint!...

—Are te n' adonas?...

—Dos camàlichs!...

—Si haguassin vingut dos amichs, riurian molt temps a expensas mèvas: aquest parell de personas honradas cumpliran fredament ab lo seu deber. Ademés pèl cas se necessitan dos homes de forsa.

—Intentas..., exclama l' espasa recelant que l' escena no acabi com lo rosari de l' aurora.

—Intento si que carreguin los móbles y tot lo tèu a una conductora que s' espera abaix.

—¿Y hont han de durho? pregunta l' espasa assombrada com qui veu visions.

—Es molt natural: a casa del senyor, exclama don Eduardo senyalant al Arturo, que hauria volgut enfonsar cent pams sota de terra. Si, anyadeix, a casa del senyor: ell t' estima, m' ha semblat qu' ell y ningú més pot fer la tèva felicitat...

—Perdò!... exclama la senyora tiràntseli als pèus: perdò; soch una dona extraviada, mes no una dona dolenta, mata'm y no m' abotxornis.

—Ola! quan jo no 'u volia te'n anavás ab ell, y are que jo 'u vull te sab grèu? ¡Ah! Entre tú y jo ja 's ha acabat tot: lo nús del matrimoni tú l' has romput, y aquest nús no torna asegrirse. Tè, aquí tens lo tèu dot, dig entregantli una cartera plena de bitllets de banca, no vull un céntim de lo que 't pertany.—Ala! Pere, Anton, en aquell armari trobareu la roba de la senyora, séune uns quants farcells y a la conductora! Brillo! Aquí teniu un bastidor de brodar, abaix: treyéu aquestas capsetas, aquests ninotets, totas aquestas juguinas y tonterías que hi ha sobre 'l tocador, sobre l' escala panxas, damunt de la calaixera. ¡Que no quedí en aquesta casa ni un sol recort de la que ha de mudar de domicili!..

D.ª Emilia pert lo color, fà una tentina, crispa las mans y 's deixa caure en una butaca.

D. Eduardo continua sense inmutarse, y dirigitse als camàlichs exclama:

—Ala, Anton, Pere: ab la mateixa butaca la baixeu a baix y la deixeu dintre del cotxe.

Los camàlichs sense inmutarse cumplen l' ordre.

Lo Tenorio 's queda fet un estaquirot contemplant aquesta operació.

—¿Qué fà vosté? l' hi pregunta D. Eduardo. Quan aquesta senyora era la mèva esposa, jo en un cas semblant me desvivia per auxiliarla. Tinga, per lo que puga convenirli, aquí té un pomet d' esencias que en aquestas crisis l' hi proban perfectament. Tot es aplicarli 'l pom al nas y quedar aixeribida. Jo l' hi asseguro, 'n tinch molta esperiència.

Lo Tenorio no sab si pendre 'l pom que l' hi allarga D. Eduardo ó passar la porta de una correguda.

D. Eduardo al veure la sèva indecisió, exclama fiscantse la mà a la butxaca de l' ermilla:

—Ah! ja entenç, tinga, aquí té un duro per pagà 'l cotxero: es l' úlit gasto què m' ocasiona la senyora. Fet y fet, val més tréurela de casa en cotxe de plassa qu' en cotxe dels morts: sempre surt més barato.

Lo Tenorio vá sortir de la casa de sa estimada, tot minso, escorregut, aixafat pèl pès del ridicul.

D. Eduardo aquell mateix dia vá anar a ca'n Justin a fer un xéllis ab los seus companys.

Dos mesos més tard la incomparable D.ª Emilia instalada en casa de Arturo, que per més que sua y trampeja no pot soportar la carga d' una dona molt ben acostumada, arma gran serracina:

—Seductor, l' hi diu, per mort de tú jo vaig perdre la felicitat.

Y de las recriminacions passan á vias de fet, y 's plats van enlayre y l' arcalde de barri té de companyeix al pis, y fins los vehins de l' escala 's queixan al amo de la casa.

D. Eduardo continua tan campant com sempre: de tot lo que l' hi ha passat no se 'n ha posat cap pedra al setje.

T. DEL CH.

LO ROCH.

FÁBULA.

Pren lo pastor la baseya
y l' arma ab un roch, que feya
sigles y sigles que jeya
dalt d' una cima.

Bruns, se pert de vista y eau;
y —li plau ó no li plau—
ja tenim al roch esclau

Vera una timba.
Una arrel vehina 'l mou,
un galàpat lo somou,
y al primer dia que plou

Isalta qu' es dia!
Ja es el fondo del torrent,
la tempestat vè creixent,
y ab estrepit la corrent

avall lo porta:
—Dret al mar?—Es natural;
y 's diu si en son illit de sal
lo fà moure un temporal

alguna volta.
Qui per propia inspiració
no surt mai de sa rutina:

6 va arrera,
6 a cada pas que camina
va baixant un esglabó

de sa carrera.

APELES MESTRES.

ESQUELLOTS.

Tot se puja, de modo que aviat no 's podrà viure. Are últimament fins han pujat los quartos de preferència de la presó.

Los que valian sis rals, ne valdrán déu cada dia.

Are calculin que a cada quartó se hi encabeixen quatre, cinc y sis presos, y tindrán que cada un reditura tres duros diaris.

Fondista hi haurà que més de quatre vegades l' hi sabrà grèu de haver montat una fonda per compte de montar una presó.

¿Qué passa en lo seno del Ajuntament?

Dijuen que un dia de la setmana passada vè celebrar-se una sessió secreta; que no vè serho tant que alguns crits d' indignació no traspassen la porta tancada y ressonessin a fora.

¿De qué 's tracta?

Nosaltres no hem de indicar-ho siquiera: que parli l' Ajuntament, y 'ns evitarà una causa, de

aquelles que sol regalar á la premsa que 's fica en los seus assumptos.

Que parli, y sabré ab quin motiu exclamava un concejal, al sortir de la sessió secreta:

—¡Quin ajuntament més desgraciat!... ¡No l' hi faltava més que això!...

Pèl carrer del Bisbe casi bè es impossible passar-si sense balanci.

S' han de fer tantas tantinas per recorre aquell empedrat!...

L' altre dia un senyor que jo coneix, ab prou faynas vè poder salvarse de un cotxe que venia corrent acompañant un bateig.

Lo senyor vè exclamar:

—Are m' esplico perque l' Ajuntament no muda l' empedrat.

—¿Perqué? vaig preguntarli.

—Es molt senzill: perque vol que mentres los uns vén a buscà 'l batisme, 'ls altres se 'l rompin.

Lo dia de Sant Antoni:

—Pepe, vén a donar un parell ó tres de toms?

—No hoy: avuy no 'u fan més que 'ls ases.

Lo Sr. Faura encare no ha tornat a ferse càrrec del ajuntament.

Y are diuhen que 's presenta candidat a la diputació provincial pèl districte de Berga.

¡A fé de Esquella, no sè que té la vara d' arcalde de Barcelona!

Aquí tenen a n'en Faura que are tracta de canviarla ab una *berga*.

Los periòdics neos fan una guerra desesperada a las societats protectoras dels animals.

Sempre 'u veurán aixís.

Ningú sab lo que l' hi convé.

Està vacant la plassa de primer requinto de la banda d' artilleria de Barcelona.

—Aquesta plassa la guardan per mí, deya un jove.

—¿Ets músich? vaig preguntarli.

—No; però com que ja vaig ser quintat y are volen tornarhi, soch *requinto*.

No pot donar-se un pas pels carrers de Barcelona sense toparse ab un núvol de pobres.

La miseria es general.

Y potsè es lo *general* que mana més gent.

En un taller de encuadernacions del carrer de las Eurus los lladres varen robar quatre devocionaris.

¡Qué volen ferhi! La devoció mateixa!

Son capassos aquests lladres de llegirlos, enterir-se y mudar de vida.

En l' hospital de Málaga fins han faltat aquests dies los aliments més indispensables pels pobres malalts.

En cambi l' Ajuntament ha decidit gastar-se dos milions y mitj de rals en la construcció de una plassa de toros.

A Málaga no hi haurà caldo pels malalts; pero hi ha més sal que a Cardona.

A l' illa de Cuba s' ha suprimit la presidència oficial en los teatros.

Aquí a Barcelona s' ha restablert.

¡Qué volen ferhi!

Es tan agradable l' arròs...

Diumenge passat lo Sr. Bisbe vè fer la publicació de la butlla.

De modo que estarém dispensats y podrém menjar carn, sense pecar.

Are no més falta qu' en benefici dels pobres se proclami la carniceria ahont regalan costellas y palpissons.

Per poder menjar carn lo primer que 's necessita no es tenir butlla, sino tenir carn.

Los fabricants de màquines de cuit son l' aliga en materia de anuncis.

Tothom recorda la cabalgata del dia de Reys, en

que l' Escuder vā fer lo que may ningū havia fet á Barcelona. La cosa vā durar una tarde no més. Pero quina impressió! Sobretot per la quitxalleta y pels pares de familia!

Are 'n Singer acaba de publicar un calendari al cromo, que regala als seus parroquians. L' impressió no es tant ruidosa com la del bombo del Escuder; pero si se 'l possan al despaig y 'l consultan cada dia, aquí tenen ab poch gasto un anuncí diari.

Vels' hi aquí cambiats los papers: l' Escuder ho ha fet á l' americana y en Singer á la catalana.

A Valencia 'ls hortelans s' han declarat en huelga.

Huelgas!

Vels' hi aquí la verdura que avuy per avuy tiran á l' olla casi tots los espanyols.

S' ha portat á la firma un projecte de lley sobre l' extinció de la llagosta.

Los fondistas están desconsolats: are no falta sino qu' extingeixin los ilussos, y 's quedan sense peix.

Escoltin:

En un poble de la província de Almería, Naciómento, varen fugir:

1.ª L' arcalde ab los sellos.

2.ª Lo secretari ab las cédulas.

3.ª Lo recaudador de consums ab los quartos.

Y 4.ª Y 'l depositari de fondos municipals ab los fondos.

De manera que si no ván fugir las casas de aquest poble, es senzillament porque las casas no tenen camas.

Lo dia 20 del actual, l' Ajuntament de Barcelona assistirà á la festa de Sant Sebastiá que 's fa á l' iglesia de Sant Just, a la qual contribueix ab la cantitat de 163 pesetas.

Comprenc que l' Ajuntament de Barcelona prengui per patró á Sant Sebastiá.

Pobre Ajuntament!

L' hi clavan tantas fletxes!...

Un' altra gracia del nostre Ajuntament.

Aquest dia vā acordar regalar á la Catedral 7195 pessetas per comprar un tálém.

Y com que l' Ajuntament no té fondos, are com are 's parla de un nou empréstit.

Bravo! Viva la gent rumbosal!

Ja que l' Ajuntament se 'n ha de anar al cel, al menós que se 'n' hi vaji sota de tálém!

TEATROS.

Aquí 'm tenen dispositat á donarlos compte de tot lo que 's fā en los teatros, qu' es per cert molt poqueta cosa, á lo menós en lo que 's refereix á la setmana última, de dijous á dijous.

Al Principal s' ha repetit *Ignocencia*, producció de Miquel Echegaray, en la qual s' hi illuheix la Fernandez: ja cinc ó sis vegadas s' ha anunciat la *Almoneda del Diablo* per últim cop, pero com que la gent encare hi vā, es precis aprofitar la fuga; y per últim s' ha posat la *Traviata* ab èxit no massa segur. La música de Verdi no s' acomoda molt á las facultats vocals de la Ferni; en canvi en Gnone canta bē la sèva part.

Al Liceo escassa fortuna: una representació de *Aida* y dugas de *La Favorita*: la Rubini y en Naudin están malalts y no han pogut repetir *Frá Diavolo*: la Empresa ha hagut de rescindir la contracta ab la Witzjack, deixantse perdre 4000 pessetas, y ja han hagut de ferse funcions de trossos, y ha hagut de sortir una fulla del empressari demandant l' indulgencia del públich, etc., etc., etc. Malum signum! Ja veurém si la cosa s' anima reforsant lo quadro de cantants y donantnos alguna de las cosas novas que 'ns tenen promeses.

A *Romea* s' ha donat lo benefici de la Paca Soler ab molta concurrencia, y una funció dedicada á Espartero, á la qual van assistirhi 'ls veteranos y 's ván llegir versos dedicats á l' héroe inolvidable de Lutxana. Una bona noticia: la Mercé Abella ha tornat á entrar en la companyia catalana.

A *Noredats* lo diumenge á la tarda un altre plé ab lo Full de paper de 'n Torres. S' está estudiant *La*

virtut y la conciencia de 'n Vidal; y 'l dissapte que vè, á benefici de 'n Tutau, se posarà 'l drama *Mulades que son justicias*, obra del lloretat autor de *El nudo gordiano*.

Y prou per avuy.

REMITIT.

Sr. Director de l' ESQUELLA DE LA TORRATXA:

Molt Sr. nostre y apreciable amich: Vosté sap que la *Campana de Gracia* está suspesa per sentencia del Tribunal de imprenta, y vosté sap que hi ha moments en que 'ls redactors de un periódich no poden prescindir de sortir á la defensa de la sèva honra y del seu bon nom.

Vol farnos lo favor de donar cabuda á las següents ratllas en lo seu apreciable periódich?

No 's tracta de cap assumptu polítich, y això vol dir que no comprometerém la existencia de l' ESQUELLA DE LA TORRATXA.

Dias endarrera 'l Correo Catalan se las picaba ab lo *Diari de Barcelona*, y aquest no sabent com desempallegarse'n, va dir textualment:

«Desde que nuestro colega ha cambiado de dirección se nota en él una tendencia á los chismes de vecindad de que buyeron siempre los periódicos graves. Siguiendo por este camino, no desconfiamos de yerle emular las glorias de la *Campana de Gracia* y otros periódicos *ejusdem furoris*.»

D' això se 'n diu una bastonada de cegol! Perque han de advertir que la *Campana* no s' habia fiscat en la qüestió. De manera que no sembla sino que 'l diari de 'n Brusi, després de haver perdut tantas coses inclusivament 'l *orenum*, are al últim haja perdut la mica de vista que l' hi quedava.

Ademés ¿desde quan s' ha vist que la *Campana de Gracia*, en això de *chismes de vecindad* y de *personalitats* haja tractat de fer la competencia siquiera al director del *Diari de Barcelona*?

Si 'l *Diari* está gelós, al veure que la *Campana* fā una tirada quatre y potser cinch vegadas superior á la sèva, l' hi recordarém que contra 'l pecat capital de l' enveja hi ha la virtut de la caritat.

Y á fé que no seria questa l' única cosa que la *Campana de Gracia* pot ensenyar al *Diari de Barcelona*. Per exemple quan, víctima de una malaltia terrible y llarga, sutumbeix D. Anton Brusi y Ferrer, propietari del *Diari*, la *Campana de Gracia*, olvidantse de lo que ella representa y de lo que 'l *Diari* defensa, té frasses de consol per la família del difunt, y expressions de respectuós sentiment consagradas á la memoria de un company de la premsa.

En canvi vè 'l Tribunal de imprenta y suspen á la *Campana de Gracia*, y 'l periódich del carrer de la Llibreteria no troba per la popular *Campana*, en l' arxiu de la bona correspondencia, del compañerisme, de l' urbanitat social, cap d' aquellas frases de sentiment o de condicó que venen á la punta de totas las plomas que no tenen per mango una pua de porç espí. En aquests cassos, ja 'u sabém: quan se tracta de un enemic, la brutalitat del silencio ó la noticia seca quan no la intenció desatenta y burleta: questa es la conducta del periódich més serio de Barcelona.

Si: ó bé això, ó esperar, com ha succehit are, que la *Campana de Gracia* estiga suspesa, per parlar d' ella y altres periódichs *ejusdem furoris*, fent-la servir de terme de comparació desfavorable ab un periódich neo.

Aquestas sou las hassanyas del *Diari*, las quals per altra part l' hi agrabim, perque 'ns proporcionan la satisfacció de oferirli, Sr. Director, l' afectuosa correspondencia y l' afecte leal de S. S.

Q. B. S. M.

La redacció de la CAMPANA DE GRACIA.

CANTARS.

T' estimo, com á l' auell
que atravessa 'l aura pura...
un... dos... tres pichs; bó, pleguem
truca 'l de la llet de burra.

Sabes niña que las toyas...
vuy dir, ramos... ay no, poms...
¡quins bunyols! deixemho corre,
vaig á fer volá 'ls coloms.

Prop de ton llit al matí,

los aucellets cantant venen;
aprop del meu, també hi vè
la mare á erdar que 'm llevi.

Quico.

QUENTOS.

Una senyora casada, durant l' ausència del seu marit vā anar á trobar á un italià, y l' hi donà ordre de que l' hi fés dos noys de guix, per adornar dues rinconeras.

Això vā ferho l' italià.

Per una casualitat lo dia mateix que arribava 'l marit de la senyora vā presentarli un compte que deya:

JULIO 12.—Por haber hecho dos niños á D. Dolores, cuatro duros.

En una fonda tots los quartos estaven ocupats; no hi havia un llit, ni un cuixí, ni un matalás.

Un foraster plé de son, demana per mort de Déu y dels sants que l' hi dongan acullida.

—Pero hont mare de Déu vol que 'l fassa dormir? pregunta 'l fondista, desitjós de complaure 'l, pero trobantse impossibilitat de ferho.

—Miri, aquí hi té un billar, deiximhi dormir á sobre.

—Home, si s' aconsola d' això no hi ha cap inconvenient, fá l' amo de la casa.

Lo passatger se tira sobre 'l billar, s' adorm, l' endemà 's desperta y quan pregunta 'l prén, 's troba ab un mosso que diu:

—Hi ha estat vuit horas: vuit horas de billar á sis rals per hora quaranta vuit rals.

Un autor dramàtic vā fer en companyia de un altre una comèdia.

En ella hi sortia un senyor que mirant lo forro de un sombrero, llegia 'l nom del sombrerer.

Un dels dos autors vā posarhi 'l nom del sombrerer que 'l servia y vā avisar-lo perque anés al teatro á sentirlo; l' altre coloborador vā fer lo mateix ab lo seu.

Lo dia del estreno tots dos sombrerers eran al teatro y estaban ansiosos de sentir lo seu nom: tots dos se miraban com volent dir:—Veyam si dirá 'l meu ó 'l tèu!

Arriba l' hora, y 'l actor mira 'l fondo del sombrero y llegeix un nom diferent.

Era 'l nom del sombrerer del cómic.

Un marit dormia com un sóch, y 'l seu crat tot assorat l' hi crida:

—Senyor, la sèva esposa acaba de morir.

—Mare de Déu Santíssima! diu lo marit girantse del altre costat. ¡Quin disgust més gran se m' espera, demà quan me llevaré.

Un gitano s' estava morint y un capellá l' auxiliava.

Quan vā ser mort, al anar á vestirlo van trobarli l' libre de reso del capellá sota 'l cuixí.

La dona del gitano exclamá tota enternida:

—Pobre payet del meu cor! Fins á l' hora de la mort mirava pels fills!

EPÍGRAMAS.

—Dos quartets per los gegans
Mirèu com ballan, miréulos!..

—Perque 'ls criaban tant grans?
No 'ls podéu dar pá? Matéulos!

V. M.

—Per mí son una patranya
distincions de gran altura.
Mirèu al nano Ventura:
haventlo fet gran d' Espanya
té la mateixa estatura.

J. V.

Recorria los salons
en un acte oficial
un ministre, ab pas marcial,
plé de condecoracions.

Una dama,—Ave Maria
va dir, no n' hi caben més;
sabrian dirme això qu' es,
ministre ó quincalleria?

J. R.

TRENCA-CAPS.**XARADAS.**

I.

Ab la filla d' en Parès
diu en Pep que 's vol casá
jo dich qu' una falta fá
y la raho vos vull tres
que tres tres sempre estará.
La noya n' es tres-hu-tersa,
mes com ell no es gens talós
un dia parlant tots dos
entre mitx de la conversa
li hi diré, y la tres-hu-dos.

J. M. Y. FREN.

II.

Pau, si 't casas ab dos hu
may durás hu dos total,
y encara no es lo més mal,
que ni dos tendrás per tú.

NOY MACO.

SINONIMIA.

Quant faig lo tot só formal;
pues ab un tot de molt pés
fent un tot me vaig fer mal
y dich que no 'n duré més.

PAU SALA.

ANAGRAMA.

Un verb n' es lo tot
que l' usa 'l jovent;
y 'l tot es objecte
que juga ab lo vent.
Lo tot es un ser
que tots n' hem tingut
y un tot me fá por
puig soch molt poruch.

VICENS SEDASSUS.

MUDANSA.

Donya Tot se va enfadar
perque una tot que tenia

á sobre la escribanía
ab tot li vaig embrutar.

N. GRAPA.

TRENCA-CLOSCAS.

Esteve. — Anastasi. — Julia. — Enrich. — Amadeu. —
Iscle. — Erasme. — Eusebio.

Posar aquests noms en columna de manera que una
llitra del mitx diga lo nom de un home célebre.

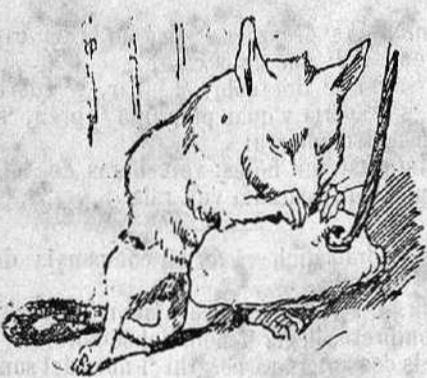
FERNANDO MANEL.

GEROGLÍFICH.

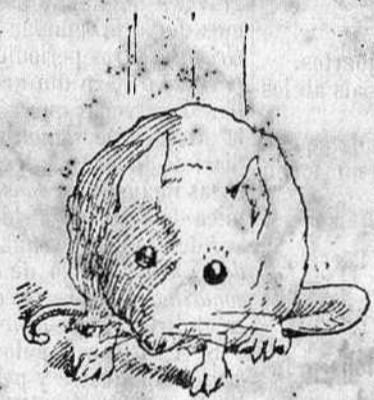
		Jener
P	O	Br
	+	
T	O	SO SO

PAU XOLA.

Barcelona: Imp. Lluís de Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

ÚLTIMS MOMENTS D' UN REO.

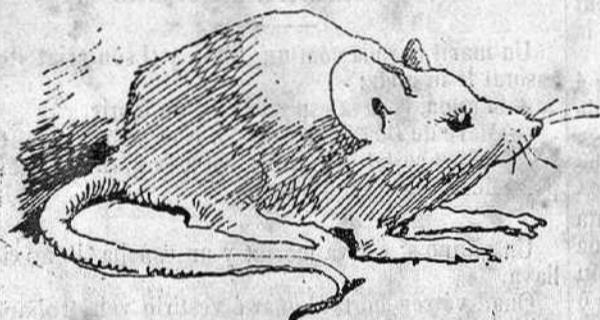
Ja s' ha ficat á la ratera.

Lo mateix cos del delicte l' hi...
fá caure la trampa.

Ja ha sentit lo cop fatal.

Y comprehen sa desgracia.

Pero un raitj d' esperansa l' ilumina.

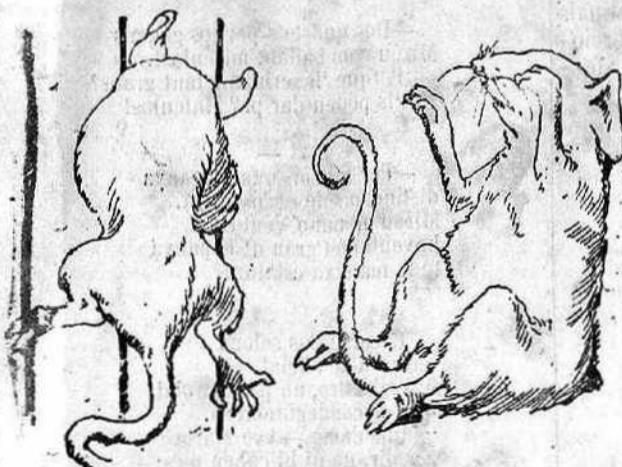
Reconeix lo terreno.

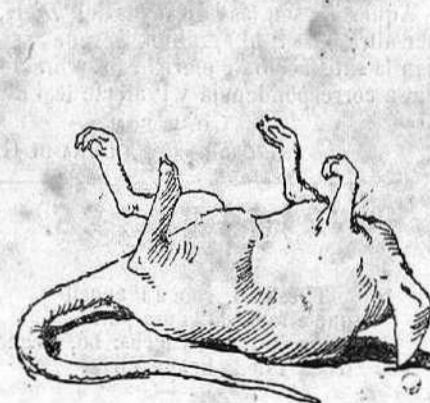
Y furga d' aqui...

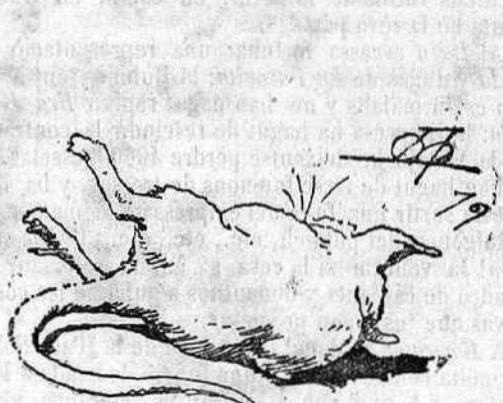
Y furga d' allí..

Y juga 'l tot pel tot.

Fins que 's convens de que
tot s' ha perdut.

La criada comensa á sacsejar la ratera.

Estremitut final.